

แนวทางพัฒนาการบริหารงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนยุคดิจิทัล กลุ่มโรงเรียน
ขอมือเหล็ก สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาตาก เขต 2
**Guidelines for Administration of Student Care and Support System in the
Digital Era, KOR MUE HLEG school group under the jurisdiction of TAK
primary educational service area office 2**

รัชชัย นามปุด¹, สมชาย อังสุโชติเมธี²

^{1,2}วิทยาลัยนอร์ทเทิร์น, ตาก, ประเทศไทย

Thawatchai Nampud¹, Somchai Angsachotmetee²

^{1,2}Northern College, Tak, Thailand

✉: basms1012@gmail.com

(Corresponding Email)

Received: 04 June 2025; Revised: 12 June 2025; Accepted: 27 June 2025

© The Author(s) 2026

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์ 2 ประการ คือ 1) ศึกษาสภาพและปัญหาการบริหารงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนยุคดิจิทัล กลุ่มโรงเรียนขอมือเหล็ก สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาตาก เขต 2 และ 2) การหาแนวทางการพัฒนาการบริหารงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนยุคดิจิทัล กลุ่มโรงเรียนขอมือเหล็ก สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาตาก เขต 2 ประชากรและแหล่งข้อมูลที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ ผู้ทรงคุณวุฒิ ผู้บริหารสถานศึกษา ข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา ปีการศึกษา 2567 จำนวน 226 คน เครื่องมือที่ใช้เป็นแบบสอบถามและแบบสัมภาษณ์ วิเคราะห์ข้อมูลโดยหาค่าร้อยละ ค่าความถี่ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการวิเคราะห์เนื้อหา ผลการวิจัยพบว่า สภาพการบริหารงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนยุคดิจิทัล กลุ่มโรงเรียนขอมือเหล็ก สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาตาก เขต 2 พบว่า โดยรวมและรายด้าน อยู่ในระดับมาก ปัญหาการบริหารงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนยุคดิจิทัล พบว่า มีปัญหาด้านการคัดกรองนักเรียนและด้านการส่งต่อนักเรียน เท่ากันอยู่ในระดับมากที่สุด รองลงมา คือ ด้านการส่งเสริมนักเรียน ด้านการรู้จักนักเรียนเป็นรายบุคคล และด้านการป้องกันและแก้ไข ปัญหา ตามลำดับ แนวทางการพัฒนาการบริหารงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนยุคดิจิทัล พบว่า ด้านการรู้จักนักเรียนเป็นรายบุคคล คือ สถานศึกษาควรจัดประชุมชี้แจงเพื่อให้เกิดความรู้ สร้างความตระหนักให้ผู้ปกครองเห็นความสำคัญและเข้าใจการดำเนินงานอย่างชัดเจนทั่วถึง ด้านการคัดกรองนักเรียน คือ ผู้บริหารสถานศึกษาควรเปิดโอกาสให้ครูร่วมกันวิพากษ์เกณฑ์การคัดกรองเพื่อสร้างความเข้าใจในเป้าหมาย แนวทางให้เกิดการปฏิบัติในทิศทางเดียวกันทั้งโรงเรียน ด้านการส่งเสริมนักเรียน คือ ผู้บริหารสถานศึกษาและครูควรมีการร่วมกัน

วิเคราะห์ปัญหา หาสาเหตุและปรับปรุงการจัดกิจกรรมให้ครูใช้เป็นแนวพัฒนาการปฏิบัติงานให้มีประสิทธิภาพด้านการป้องกันและแก้ไขปัญหา คือ ผู้บริหารสถานศึกษาควรส่งเสริมให้ครูและผู้ปกครองร่วมปฏิบัติกิจกรรมตามมาตรการป้องกันและแก้ไขปัญหา นักเรียน และด้านการส่งต่อนักเรียน คือ ผู้บริหารสถานศึกษาควรมีฐานข้อมูลช่องทางประสานกับหน่วยงาน องค์กรที่เกี่ยวข้องเพื่อการส่งต่อภายนอกให้ทันท่วงทีพร้อมทำหลักฐานรายงานการส่งต่อ ผลการวิเคราะห์แนวทางการพัฒนา พบว่า แนวทางการพัฒนาดังกล่าวมีความเป็นไปได้โดยรวมและรายด้านอยู่ในระดับมาก

คำสำคัญ: แนวทางพัฒนาการบริหารงานระบบดูแลช่วยเหลือ, ยุคดิจิทัล

Abstract

This research aimed to accomplish two primary objectives: 1) to examine the current conditions and challenges in the administration of the student care and support system in the digital era among the Khormuelek school group under the Tak Primary Educational Service Area Office 2, and 2) to propose development guidelines for enhancing the administration of this system. The study involved a total of 226 participants in the 2024 academic year, comprising educational experts, school administrators, government teachers, and educational personnel. Data collection tools included questionnaires and interview protocols. The data were analyzed using descriptive statistics—percentage, frequency, mean, and standard deviation—as well as content analysis. The findings revealed that the overall and specific aspects of the administration of the student care and support system were rated at a high level. The most critical issues identified were in the areas of student screening and student referral, followed by challenges related to student promotion, individualized student understanding, and prevention and problem-solving. Based on these findings, development guidelines were proposed. These included encouraging schools to hold orientation sessions for parents, enabling teacher collaboration in setting screening criteria, promoting joint problem analysis between administrators and teachers, supporting cooperation between educators and parents in preventive measures, and establishing databases and communication channels with relevant external agencies for timely referrals. The feasibility and usefulness of the proposed guidelines were rated at a high level in both overall and specific aspects.

Keyword: Guidelines for Administration of Student Care and Support System, Digital Era

1. บทนำ

ระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียน เป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการจัดการศึกษาของสถานศึกษา ซึ่งมีขั้นตอน วิธีการต่างๆ และเครื่องมือในการปฏิบัติงานอย่างชัดเจน ซึ่งบุคลากรหลักในการดำเนินงานคือ ครูประจำชั้น หรือครูที่ปรึกษา โดยอาศัยความร่วมมือจากบุคลากรทั้งภายในและภายนอกสถานศึกษา เช่น ผู้บริหาร ครูทุกคน คณะกรรมการสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน ผู้ปกครองชุมชน เป็นต้น โดยสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานกำหนดนโยบายสำคัญเพื่อให้สถานศึกษาทุกแห่งดำเนินการให้มีระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียน ซึ่งต้องดำเนินการอย่างจริงจังต่อเนื่องเสมอ นักเรียนทุกคนจะต้องได้รับการปกป้อง ดูแล ด้วยวิธีการที่ถูกต้องเหมาะสม ทันสถานการณ์เพื่อให้เกิดความยั่งยืนในการดำเนินการ และเพื่อให้นักเรียนเป็น

คนมีความสามารถ เป็นคนดี สามารถดำรงตนอย่างมีความสุขสอดคล้องกับสังคมในปัจจุบัน (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน, 2563) ระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนจึงต้องอาศัยความรักและความเมตตาที่มีต่อศิษย์ และภาคภูมิใจในบทบาทที่มีส่วนสำคัญต่อการพัฒนาคุณภาพชีวิตของเยาวชนให้เติบโต งอกงาม เป็นบุคคลที่มีคุณค่าของสังคมอันจะเป็นการป้องกันปัญหาเศรษฐกิจ ปัญหาการระบาดของสารเสพติด ปัญหาการแข่งขันในรูปแบบต่าง ๆ ปัญหาครอบครัว ซึ่งก่อให้เกิดความทุกข์ ความวิตกกังวล ความเครียด มีการปรับตัวที่ไม่เหมาะสมเนื่องจากความหลากหลายในแต่ละปัญหาที่เกิดขึ้น การดำเนินงานด้านการดูแลช่วยเหลือนักเรียนจำเป็นต้องอาศัยความร่วมมือจากครูทุกคนโดยต้องมีกระบวนการทำงานที่เป็นระบบ มีหลักฐานการปฏิบัติงานที่มีเทคนิควิธีการหรือการใช้เครื่องมือต่าง ๆ ในการดูแลช่วยเหลือนักเรียนโดยเฉพาะนักเรียนกลุ่มเสี่ยง ที่ต้องใช้ความร่วมมือจากทุกฝ่ายทั้งทางตรงและทางอ้อม ไม่ว่าจะเป็นครู นักเรียน ผู้ปกครอง ชุมชน และสังคม อันจะสร้างสังคมที่ดี น่าอยู่ปลอดภัยของชาติให้เป็นคนดีของสังคมที่ยั่งยืน (นัฏพันธ์ ดิศเจริญ, 2565 : 3-4)

กลุ่มโรงเรียนห้อมมือเหล็ก สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาตาก เขต 2 โดยมีอาณาเขตติดต่อกับชายแดนประเทศเมียนมาร์ (พม่า) มีพื้นที่ตั้งอยู่ในพื้นที่อำเภอท่าสองยางประกอบด้วย ตำบลแม่อุสุ ตำบลแม่สอง ตำบลท่าสองยาง และตำบลแม่วะหลวง ซึ่งโรงเรียนส่วนใหญ่จัดการเรียนการสอนระดับอนุบาลถึงมัธยมศึกษาตอนต้น โดยรวมมีนักเรียน จำนวน 11,375 คน ข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา จำนวน 540 คน ผู้บริหารสถานศึกษา จำนวนทั้งหมด 10 คน กลุ่มโรงเรียนห้อมมือเหล็ก สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาตาก เขต 2 สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ที่มีส่วนในการจัดการศึกษาในบริเวณเขตพื้นที่ความรับผิดชอบของอำเภอท่าสองยาง จัดการเรียนการสอนตั้งแต่ระดับก่อนประถมศึกษาถึงระดับมัธยมศึกษา เป็นการดำเนินการจัดการศึกษาภาคบังคับให้กับเด็กนักเรียนที่อยู่ในเขตอำเภอท่าสองยาง กลุ่มโรงเรียนห้อมมือเหล็กได้วางแผนการดำเนินงานปกครองโดยให้ฝ่ายปกครอง ส่งเสริมและแก้ไขพฤติกรรมให้นักเรียนเป็นผู้ที่มีคุณธรรม จริยธรรม มีวินัยในตนเองอยู่ร่วมกันด้วยความสงบเรียบร้อย อีกทั้งยังส่งเสริมปลูกฝังให้นักเรียนมีคุณลักษณะอันพึงประสงค์ เช่น ความมีวินัย ความมีน้ำใจ ความซื่อสัตย์ ความรับผิดชอบ และความมีเมตตาเป็นต้น ทั้งนี้การดำเนินงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียน กลุ่มโรงเรียนห้อมมือเหล็ก สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาตาก เขต 2 ในสภาวะการณ์ปัจจุบันจัดได้ว่าเป็นงานที่มุ่งพัฒนาให้ผู้เรียนมีคุณภาพ ใช้ชีวิตอยู่ในโรงเรียนอย่างมีความสุข มีการปลูกฝังคุณธรรมอันดีงาม ส่งเสริมความมีวินัยเพื่อให้เกิดพฤติกรรมอันพึงประสงค์เป็นคนดีของสังคมประเทศชาติ

จากผลการดำเนินงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียน พบว่า การจัดการศึกษาของกลุ่มโรงเรียนห้อมมือเหล็ก สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาตาก เขต 2 มีนักเรียนบางส่วนเป็นเด็กที่ขาดโอกาสทางการศึกษา เด็กที่พ่อแม่ครอบครัวแตกแยก พ่อแม่เสียชีวิตแล้วอยู่กับปู่ย่าตายายหรือญาติพี่น้อง ซึ่งมีพฤติกรรม

การแสดงออกเป็นพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของการเป็นนักเรียน และปัญหาที่พบในกลุ่มนักเรียนของ กลุ่มโรงเรียนขอมือเหล็ก สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาตาก เขต 2 ที่มีปัญหาคือนักเรียนช่วงวัยรุ่นซึ่งมีปัญหาด้านพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ โดยอาจมีสาเหตุมาจากครอบครัว ได้แก่ ครอบครัวแตกแยก ครอบครัวยากจน ครอบครัวที่ผู้ปกครองขาดการเอาใจใส่ดูแล และครอบครัวที่ผู้ปกครองเลี้ยงดูอย่างเข้มงวด กวดขันมากเกินไป หรืออาจมีสาเหตุมาจากสังคมสิ่งแวดล้อมรอบข้าง การคบเพื่อนที่ไม่ดี และภาษาที่ หลากหลาย พฤติกรรมส่วนใหญ่ของเด็กนักเรียนกลุ่มเสี่ยงมักจะมีการรวมตัวมั่วสุมกันเป็นกลุ่มใหญ่ ส่วนหนึ่ง เป็นลักษณะของพฤติกรรมโดยปกติทั่วไปของเด็กนักเรียนในช่วงวัยรุ่นที่มีการคบเพื่อนฝูงเป็นกลุ่ม อีกส่วนเป็น พฤติกรรมการรวมกลุ่มเพื่อที่จะหนีปัญหาทางครอบครัว ดื้อตื้อออกห่างจากครอบครัวหรือจากกลุ่มสังคมปกติ โดยอยู่ใกล้ชิดกับเพื่อนที่มีพฤติกรรมเสี่ยงกลุ่มเดียวกันเป็นส่วนใหญ่ เนื่องจากการรวมกลุ่มของเด็กที่มี พฤติกรรมเสี่ยงเหล่านี้โดยส่วนใหญ่จะมีความกล้าและมักจะมีพฤติกรรมที่พร้อมจะต่อต้านคำแนะนำจาก ผู้ปกครอง ครู เป็นทุนเดิม ซึ่งอาจจะทำให้ความรู้เท่าไม่ถึงการณ์ของการรวมกลุ่มของนักเรียนกลุ่มนี้ และมี พื้นที่ที่อยู่อาศัยมีลักษณะเป็นภูเขาและถนนที่ไม่ดี ซึ่งอาจเป็นถนนดินลูกรัง หรือมีความลาดชันสูง การเดินทาง ไปยังโรงเรียนอาจเป็นปัญหา สภาพอากาศที่ไม่เอื้ออำนวยมักจะเปลี่ยนแปลงบ่อยและอาจมีความหนาวเย็น ฝนตกบ่อย มีความเสี่ยงด้านความปลอดภัย เช่น การลื่นล้ม การเกิดอุบัติเหตุจากถนนที่ไม่ดี และความเสี่ยง จากการเจ็บป่วย การเดินทางไปโรงเรียนอาจใช้เวลานานและอันตราย ทำให้การเดินทางเป็นเรื่องยากและอาจ เสี่ยงต่ออุบัติเหตุทำให้นักเรียน บางคนต้องเผชิญกับความยากลำบากและอาจไม่สามารถเข้าเรียนได้อย่าง สม่าเสมอ โรงเรียนอยู่ในพื้นที่ชนบทมักจะมีการจัดการเรียนการสอนที่เรียบง่าย และอาจมีทรัพยากรการศึกษา จำกัดเมื่อเปรียบเทียบกับโรงเรียนในเขตเมือง นักเรียนส่วนใหญ่มีความหลากหลาย รวมถึงกลุ่มชาติพันธุ์ที่มี วัฒนธรรมและภาษาที่แตกต่างกัน วัฒนธรรมของชุมชนท้องถิ่นมีลักษณะเฉพาะตัว รวมถึงการจัดงานประเพณี พิธีบ้านและการปฏิบัติตามธรรมเนียมปฏิบัติของแต่ละกลุ่มชาติพันธุ์ เช่น ชาวไทยภูเขาและชาวไทยพื้นเมือง ทำให้การสื่อสารระหว่าง ครู นักเรียน ผู้ปกครอง เป็นไปอย่างลำบาก (ผลการดำเนินงานระบบดูแลช่วยเหลือ นักเรียนกลุ่มโรงเรียนขอมือเหล็ก สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาตาก เขต 2)

ดังนั้นผู้วิจัยจึงต้องหาแนวทางพัฒนาการบริหารงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนยุคดิจิทัลของกลุ่ม โรงเรียนขอมือเหล็ก สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาตาก เขต 2 ทั้งนี้ผลที่ได้สามารถนำมา ประยุกต์ใช้ให้นักเรียนเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ เป็นคนดี มีปัญญา มีความสุข และรักประเทศชาติ ท้องถิ่น มุ่งทำ ประโยชน์และสร้างสิ่งที่ดีงามให้สังคมได้และจะนำไปสู่การปรับปรุงวิธีการบริหารงานระบบดูแลช่วยเหลือ นักเรียนยุคดิจิทัล กลุ่มโรงเรียนขอมือเหล็ก สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาตาก เขต 2 ให้มี คุณภาพมากยิ่งขึ้น

2. วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาสภาพและปัญหาการบริหารงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนยุคดิจิทัล กลุ่มโรงเรียน
ข้อมือเหล็ก สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาตาก เขต 2

2. เพื่อหาแนวทางพัฒนาการบริหารงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนยุคดิจิทัล กลุ่มโรงเรียนข้อมือ
เหล็ก สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาตาก เขต 2

3. วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยเรื่อง แนวทางพัฒนาการบริหารงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนยุคดิจิทัล กลุ่ม
โรงเรียนข้อมือเหล็ก สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาตาก เขต 2 มีขั้นตอนการดำเนินการวิจัย
รวม 2 ขั้นตอน ดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 ศึกษาสภาพและปัญหาการบริหารงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนยุคดิจิทัล
กลุ่มโรงเรียนข้อมือเหล็ก สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาตาก เขต 2 กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่
ผู้บริหารสถานศึกษา ข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษาของสถานศึกษา กลุ่มโรงเรียนข้อมือเหล็ก สังกัด
สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาตาก เขต 2 จำนวน 226 คน ซึ่งกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างจากการ
เปิดตารางของเครจซีและมอร์แกน (Krejcie and Morgan, 1970 : 608 -609; อ้างถึงใน ปิยณัฐ กุศลมาลย์,
2560 : 6) จากจำนวนผู้บริหารสถานศึกษา ข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษาทั้งหมด เทียบสัดส่วนของ
แต่ละโรงเรียนแล้วสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสอบถาม
วิเคราะห์ข้อมูลเชิงปริมาณด้วยสถิติ ได้แก่ ความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

ขั้นตอนที่ 2 การหาแนวทางการพัฒนาการบริหารงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนยุคดิจิทัล
กลุ่มโรงเรียนข้อมือเหล็ก สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาตาก เขต 2 ผู้ให้ข้อมูล ได้แก่
ผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 9 คน ประกอบด้วย ศึกษานิเทศก์ ที่มีความรู้และประสบการณ์ในการปฏิบัติงานด้าน
การดำเนินงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียน ไม่น้อยกว่า 5 ปี หรือมีวิทยฐานะชำนาญการพิเศษขึ้นไป จำนวน
2 คน นักวิชาการหรืออาจารย์ผู้สอนในมหาวิทยาลัย ที่มีความเชี่ยวชาญด้านการดำเนินงานระบบดูแล
ช่วยเหลือนักเรียน ประสบการณ์ในการปฏิบัติงานไม่น้อยกว่า 5 ปี หรือมีตำแหน่งทางวิชาการตั้งแต่ ผู้ช่วย
ศาสตราจารย์ขึ้นไป จำนวน 1 คน ผู้บริหารสถานศึกษาที่มีประสบการณ์ในการบริหารงานไม่น้อยกว่า 10 ปี หรือมี
วิทยฐานะชำนาญการพิเศษขึ้นไป จำนวน 3 คน ครูผู้รับผิดชอบงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียน ของโรงเรียน
ที่ประสบผลสำเร็จในการดำเนินงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียน มีประสบการณ์ในการปฏิบัติงานไม่น้อยกว่า
5 ปี หรือมีวิทยฐานะชำนาญการพิเศษขึ้นไป จำนวน 3 คน คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ เป็นแบบ
สัมภาษณ์มีโครงสร้าง (Structured interview) วิเคราะห์ข้อมูลจากการสัมภาษณ์ผู้ทรงคุณวุฒิทั้ง 9 คน
เกี่ยวกับแนวการบริหารงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนยุคดิจิทัล กลุ่มโรงเรียนข้อมือเหล็ก สังกัดสำนักงาน
เขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาตาก เขต 2 โดยวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis) การแจกแจงความถี่
และอันดับความสำคัญ

4. ผลการวิจัย

ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลสถานภาพทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

ตารางที่ 1 แสดงข้อมูลสถานภาพทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

ที่	สถานภาพ	ความถี่	ร้อยละ
1	เพศ		
	1.1 ชาย	49	21.68
	1.2 หญิง	177	78.32
	รวม	226	100.00
2	อายุ		
	2.1 ไม่เกิน 30 ปี	98	43.36
	2.2 31-40 ปี	75	33.19
	2.3 40-50 ปี	35	15.49
	2.4 51 ปีขึ้นไป	18	7.96
	รวม	226	100.00
3	วุฒิการศึกษา		
	3.1 ปริญญาตรี	198	87.61
	3.2 ปริญญาโท	27	11.95
	3.3 ปริญญาเอก	1	0.44
	รวม	226	100.00
4	ตำแหน่ง		
	4.1 ครูผู้สอน	216	95.58
	4.2 ผู้บริหารการศึกษา	10	4.42
	รวม	226	100.00
5	ประสบการณ์ในการทำงาน		
	5.1 ต่ำกว่า 5 ปีลงมา	122	53.98
	5.2 5 – 10 ปี	73	11.06
	5.3 11 – 15 ปี	25	32.30
	5.4 มากกว่า 15 ปีขึ้นไป	6	2.66

รวม	226	100.00
จากตารางที่ 1 พบว่า สถานภาพทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม ด้านเพศ ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง คิดเป็นร้อยละ 78.32 และเพศชาย คิดเป็นร้อยละ 21.68 ด้านอายุ ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่อายุไม่เกิน 30 ปี คิดเป็นร้อยละ 43.36 อายุระหว่าง 31 – 40 ปี คิดเป็นร้อยละ 33.19 อายุระหว่าง 41-50 ปี คิดเป็นร้อยละ 15.49 และอายุมากกว่า 51 ปีขึ้นไป คิดเป็นร้อยละ 7.96 ด้านวุฒิการศึกษา ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ระดับการศึกษาปริญญาตรี คิดเป็นร้อยละ 87.61 ระดับการศึกษาปริญญาโท คิดเป็นร้อยละ 11.95 ระดับการศึกษาปริญญาเอก คิดเป็นร้อยละ 0.44 และระดับต่ำกว่าปริญญาตรี คิดเป็นร้อยละ 0.00 ด้านตำแหน่ง ประกอบด้วยครูผู้สอน ร้อยละ 95.58 และผู้บริหารร้อยละ 4.42 ด้านประสบการณ์ในการทำงาน ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีประสบการณ์ในการทำงานต่ำกว่า 5 ปีลงมา คิดเป็นร้อยละ 53.98 ระหว่าง 5-10 ปี คิดเป็นร้อยละ 32.30 ระหว่าง 11-15 ปี คิดเป็นร้อยละ 11.06 และมากกว่า 15 ปีขึ้นไป ร้อยละ 2.66 ตามลำดับ		

ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลสภาพการบริหารงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนยุคดิจิทัล
กลุ่มโรงเรียนขอมือเหล็ก สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาตาก เขต 2
โดยรวม

ตารางที่ 2 แสดงค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเกี่ยวกับสภาพการบริหารงานระบบดูแล
ช่วยเหลือนักเรียนยุคดิจิทัล กลุ่มโรงเรียนขอมือเหล็ก สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่
การศึกษาประถมศึกษาตาก เขต 2 โดยรวม

ที่	รายการ	ระดับปฏิบัติ		แปลผล
		μ	σ	
1	ด้านการรู้จักนักเรียนเป็นรายบุคคล	4.42	0.56	มาก
2	ด้านการคัดกรองนักเรียน	4.52	0.50	มากที่สุด
3	ด้านการส่งเสริมนักเรียน	4.48	0.50	มาก
4	ด้านการป้องกันและแก้ไขปัญหา	4.40	0.49	มาก
5	ด้านการส่งต่อนักเรียน	4.52	0.50	มากที่สุด
รวมเฉลี่ย		4.46	0.53	มาก

จากตารางที่ 2 พบว่า การบริหารงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนยุคดิจิทัล กลุ่มโรงเรียนขอมือเหล็ก สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาตาก เขต 2 โดยรวมอยู่ในระดับมาก ($\mu = 4.46$, $\sigma = 0.53$) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านเรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากสูงไปต่ำ พบว่า ด้านการคัดกรองนักเรียน ($\mu = 4.52$, $\sigma = 0.50$) และด้านการส่งต่อนักเรียน อยู่ในระดับสูงที่สุด มีค่าเฉลี่ยเท่ากันอยู่ในระดับมากที่สุด ($\mu = 4.52$, $\sigma = 0.50$)

รองลงมา คือ ด้านการส่งเสริมนักเรียน มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก ($\mu = 4.48$, $\sigma = 0.50$) ด้านการรู้จักนักเรียนเป็นรายบุคคล มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก ($\mu = 4.42$, $\sigma = 0.56$) และด้านการป้องกันและแก้ไข ปัญหา มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก ($\mu = 4.40$, $\sigma = 0.49$) อยู่ในระดับต่ำที่สุด ตามลำดับ

ตอนที่ 3 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลปัญหาการบริหารงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนยุคดิจิทัล กลุ่มโรงเรียนข้อมือเหล็ก สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาตาก เขต 2

ตารางที่ 3 แสดงความถี่และค่าร้อยละสูงสุดของปัญหาการบริหารงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนยุคดิจิทัล กลุ่มโรงเรียนข้อมือเหล็ก สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาตาก เขต 2 รายด้าน

ด้าน	รายการ	ระดับของปัญหา	
		ความถี่ (f)	ร้อยละ
ด้านการรู้จักนักเรียนเป็นรายบุคคล	ครูและบุคลากรอาจมีภาระงานมากเกินไป จนทำให้ไม่มีเวลาพอที่จะติดตามและเข้าใจนักเรียนเป็นรายบุคคลอย่างละเอียด	199	88.05
ด้านการคัดกรองนักเรียน	การขาดความร่วมมือจากครูและผู้ปกครอง หากไม่มีความร่วมมือที่ดีจากทั้งสองฝ่าย ข้อมูลที่ได้รับอาจไม่ครบถ้วนหรือไม่แม่นยำ	125	55.31
ด้านการส่งเสริมนักเรียน	ครอบครัวอาจไม่มีทรัพยากรหรือความรู้ในการสนับสนุนการศึกษา	124	54.87
ด้านการป้องกันและแก้ไขปัญหา	ขาดบุคลากรที่มีความเชี่ยวชาญ เครื่องมือ และงบประมาณ ทำให้ไม่สามารถดำเนินการได้อย่างเต็มที่	81	35.84
ด้านการส่งต่อนักเรียน	นักเรียนอาจไม่เตรียมพร้อมสำหรับการเปลี่ยนแปลง เช่น การย้ายโรงเรียนหรือการเปลี่ยนกลุ่มการศึกษา ซึ่งอาจส่งผลกระทบต่อพวกเขาในด้านอารมณ์และการเรียนรู้	128	56.64

จากตารางที่ 3 พบว่า ปัญหาสูงสุดของปัญหาการบริหารงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนยุคดิจิทัล กลุ่มโรงเรียนข้อมือเหล็ก สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาตาก เขต 2 ด้านการรู้จักนักเรียนเป็นรายบุคคล ครูและบุคลากรอาจมีภาระงานมากเกินไป จนทำให้ไม่มีเวลาพอที่จะติดตามและเข้าใจนักเรียนเป็นรายบุคคลอย่างละเอียด ($f = 199$) คิดเป็นร้อยละ 88.05 ด้านการคัดกรองนักเรียน การขาดความร่วมมือจากครูและผู้ปกครอง หากไม่มีความร่วมมือที่ดีจากทั้งสองฝ่าย ข้อมูลที่ได้รับอาจไม่ครบถ้วนหรือไม่แม่นยำ ($f = 125$) คิดเป็นร้อยละ 55.31 ด้านการส่งเสริมนักเรียน ครอบครัวอาจไม่มีทรัพยากรหรือความรู้ในการสนับสนุนการศึกษา ($f = 124$) คิดเป็นร้อยละ 54.87 ด้านการป้องกันและแก้ไข ปัญหา ขาดบุคลากรที่มีความ

เชี่ยวชาญ เครื่องมือ และงบประมาณ ทำให้ไม่สามารถดำเนินการได้อย่างเต็มที่ ($f = 81$) คิดเป็นร้อยละ 35.84 ด้านการส่งต่อนักเรียน นักเรียนอาจไม่เตรียมพร้อมสำหรับการเปลี่ยนแปลง เช่น การย้ายโรงเรียนหรือการเปลี่ยนกลุ่มการศึกษา ซึ่งอาจส่งผลกระทบต่อพวกเขาในด้านอารมณ์และการเรียนรู้ ($f = 128$) คิดเป็นร้อยละ 56.64

ตอนที่ 4 ผลการวิเคราะห์เนื้อหาแนวทางการพัฒนาการบริหารงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนยุคดิจิทัล กลุ่มโรงเรียนขอมือเหล็ก สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาตาก เขต 2

ตารางที่ 4 แสดงความถี่สูงสุดแนวทางการพัฒนาการบริหารงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนยุคดิจิทัล กลุ่มโรงเรียนขอมือเหล็ก สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาตาก เขต 2 รายด้าน

ด้าน	รายการ	ความถี่
ด้านการรู้จักนักเรียนเป็นรายบุคคล	สถานศึกษาควรจัดประชุมชี้แจงเพื่อให้เกิดความรู้ สร้างความตระหนักให้ผู้ปกครองเห็นความสำคัญและเข้าใจการดำเนินงานอย่างชัดเจนทั่วถึง	8
ด้านการคัดกรองนักเรียน	ผู้บริหารสถานศึกษาควรเปิดโอกาสให้ครูร่วมกันวิพากษ์เกณฑ์การคัดกรองเพื่อสร้างความเข้าใจในเป้าหมาย แนวทางให้เกิดการปฏิบัติในทิศทางเดียวกันทั้งโรงเรียน	9
ด้านการส่งเสริมนักเรียน	ผู้บริหารสถานศึกษาและครูควรมีการร่วมกันวิเคราะห์ปัญหา สาเหตุ และหาทางปรับปรุงการจัดกิจกรรมให้ครูใช้เป็นแนวพัฒนาการปฏิบัติงานให้มีประสิทธิภาพ	7
ด้านการป้องกันและแก้ไขปัญหานักเรียน	ผู้บริหารสถานศึกษาควรส่งเสริมให้ครูและผู้ปกครองร่วมปฏิบัติกิจกรรมตามมาตรการป้องกันและแก้ไขปัญหานักเรียน	8
ด้านการส่งต่อนักเรียน	ผู้บริหารสถานศึกษาควรมีฐานข้อมูลช่องทางประสานกับหน่วยงานองค์กรที่เกี่ยวข้องเพื่อการส่งต่อภายนอกให้ทันท่วงทีพร้อมทำหลักฐานรายงานการส่งต่อ	9

จากตารางที่ 4 พบว่า แนวทางการพัฒนาการบริหารงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนยุคดิจิทัล กลุ่มโรงเรียนขอมือเหล็ก สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาตาก เขต 2 มีดังนี้ ด้านการรู้จักนักเรียนเป็นรายบุคคล คือ สถานศึกษาควรจัดประชุมชี้แจงเพื่อให้เกิดความรู้ สร้างความตระหนักให้ผู้ปกครองเห็นความสำคัญและเข้าใจการดำเนินงานอย่างชัดเจนทั่วถึง (ค่าความถี่ 8) ด้านการคัดกรองนักเรียน คือ ผู้บริหารสถานศึกษาควรเปิดโอกาสให้ครูร่วมกันวิพากษ์เกณฑ์การคัดกรองเพื่อสร้างความเข้าใจในเป้าหมาย แนวทางให้เกิดการปฏิบัติในทิศทางเดียวกันทั้งโรงเรียน (ค่าความถี่ 9) ด้านการส่งเสริมนักเรียน คือ

ผู้บริหารสถานศึกษาและครูควรมีการร่วมกันวิเคราะห์ปัญหา สาเหตุและหาทางปรับปรุงการจัดกิจกรรมให้ครูใช้เป็นแนวพัฒนาการปฏิบัติงานให้มีประสิทธิภาพ (ค่าความถี่ 7) ด้านการป้องกันและแก้ไขปัญหาคือผู้บริหารสถานศึกษาควรส่งเสริมให้ครูและผู้ปกครองร่วมปฏิบัติกิจกรรมตามมาตรการป้องกันและแก้ไขปัญหานักเรียน (ค่าความถี่ 8) ด้านการส่งต่อนักเรียน คือ ผู้บริหารสถานศึกษาควรมีฐานข้อมูลช่องทางประสานกับหน่วยงาน องค์กรที่เกี่ยวข้องเพื่อการส่งต่อภายนอกให้ทันท่วงทีพร้อมทำหลักฐานรายงานการส่งต่อ (ค่าความถี่ 9)

5. อภิปรายผล

ผลการวิจัย เรื่อง แนวทางการพัฒนาการบริหารงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนยุคดิจิทัล กลุ่มโรงเรียนช่อมือเหล็ก สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาตาก เขต 2 สามารถนำผลการวิจัยมาอภิปรายผลได้ดังนี้

1. สภาพการบริหารงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนยุคดิจิทัล กลุ่มโรงเรียนช่อมือเหล็ก สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาตาก เขต 2 โดยรวมมีระดับการปฏิบัติอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า อันดับแรก คือ ด้านการคัดกรองนักเรียนและด้านการส่งต่อนักเรียน รองลงมาคือ ด้านการส่งเสริมนักเรียน ด้านการรู้จักนักเรียนเป็นรายบุคคล และด้านการป้องกันและแก้ไขปัญหามาตามลำดับ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะ ผู้บริหารสถานศึกษา ครูและบุคลากรทางการศึกษาของกลุ่มโรงเรียนช่อมือเหล็ก สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาตาก เขต 2 ให้ความสำคัญของการคัดกรองนักเรียนและการส่งต่อนักเรียนที่เป็นกระบวนการสำคัญในการช่วยเหลือนักเรียนโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อประเมินและให้การสนับสนุนที่เหมาะสมแก่ผู้เรียนที่อาจประสบปัญหาหรือมีความต้องการพิเศษ ทั้งนี้กระบวนการดังกล่าวจะช่วยให้สามารถระบุและจัดการกับปัญหาที่อาจเกิดขึ้นได้อย่างมีประสิทธิภาพและตรงจุดตามความเหมาะสมของแต่ละบุคคล และมีโอกาสพัฒนาศักยภาพของตนเองได้อย่างเต็มที่ ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของสำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ (2562) กล่าวไว้ว่าระบบการช่วยเหลือนักเรียนในสถานศึกษาถือว่าเป็นมีความสำคัญเป็นอย่างมากในการที่จะพัฒนานักเรียนให้มีทักษะแห่งศตวรรษที่ 21 และเป็นคนไทยยุคใหม่ที่มีความสมบูรณ์แบบทั้งทางด้านร่างกาย อารมณ์ สังคม และสติปัญญา ตลอดจนมีจิตสาธารณะเพื่อสังคม นอกจากนี้ระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียนภายในสถานศึกษายังเป็นกระบวนการหนึ่งในการบริหารจัดการการศึกษาของสถานศึกษาที่จะดำเนินงานดูแลช่วยเหลือนักเรียนที่มีขั้นตอน วิธีการ และเครื่องมือการทำงานที่ ชัดเจน มีครูประจำชั้นหรือครูที่ปรึกษาเป็นบุคลากรหลักในการดำเนินงานดังกล่าว โดยการมีส่วนร่วมของบุคลากรทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องทั้งภายในและภายนอกสถานศึกษา เพื่อหาวิธีการป้องกัน แก้ไข พัฒนาและส่งเสริมพฤติกรรมของนักเรียนให้มีคุณลักษณะที่พึงประสงค์และปลอดภัยจากสภาวะวิกฤติต่างๆ ในสังคมปัจจุบัน โดย

ใช้ระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนให้เป็นไปตามมาตรฐาน เน้นกระบวนการทำงานเป็นระบบ มีความชัดเจน มีการประสานความร่วมมือผู้ที่เกี่ยวข้องทุกฝ่ายทั้งในและนอกโรงเรียน เพื่อมุ่งหวังให้นักเรียนมีคุณลักษณะเป็นคน เก่ง คนดี และอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุขตามเจตนารมณ์ ของพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ ดุราสิทธิ์ แดงงาม (2560 : 65) ที่ได้ทำการวิจัยเรื่อง ปัญหาและแนวทางการพัฒนาระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนของโรงเรียนหลวงพ่อบานคลองด่านอนุสรณ์สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 6 และ ชนภมณัฐ แสงสี และทินกฤตพัชร รุ่งเมือง (2564 : 19) ที่ได้ทำการวิจัยเรื่อง แนวทางการพัฒนางานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนของโรงเรียน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา นนทบุรีและพระนครศรีอยุธยา พบว่า กลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นต่อสภาพการบริหารงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนภาพรวมอยู่ในระดับมาก โดยเมื่อพิจารณาจากสภาพการบริหารงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนจากสูงไปต่ำ พบว่า ด้านการคัดกรองนักเรียนสูงสุด รองลงมาคือ ด้านการส่งต่อนักเรียนตามลำดับ

2. ปัญหาปัญหาการจัดการจัดการบริหารงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียน ยุคดิจิทัล กลุ่มโรงเรียนข้อมือเหล็ก สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาตาก เขต 2 ดังนี้ ด้านการรู้จักนักเรียนเป็นรายบุคคล พบว่า พบว่าครูและบุคลากรมีภาระงานมาก ไม่มีเวลาติดตามนักเรียนอย่างใกล้ชิด ขาดเครื่องมือและเทคโนโลยีที่มีประสิทธิภาพในการจัดการข้อมูล และมีทรัพยากรบุคคลไม่เพียงพอ โดยเฉพาะผู้เชี่ยวชาญด้านการให้คำปรึกษา นอกจากนี้ ยังขาดความร่วมมือจากผู้ปกครองในการให้ข้อมูลเกี่ยวกับนักเรียน ขณะที่นักเรียนบางรายไม่เปิดเผยปัญหาของตนเอง ทั้งนี้อาจเป็นเพราะ ครูและบุคลากรทางการศึกษาอาจมีเวลาและทรัพยากรจำกัดในการให้ความสนใจต่อนักเรียน ซึ่งส่งผลให้ไม่สามารถรู้จักนักเรียนในแง่มุมต่างๆ ได้อย่างลึกซึ้ง และนักเรียนบางคนอาจรู้สึกไม่สะดวกใจที่จะเปิดเผยปัญหาหรือข้อมูลส่วนตัว ทำให้ครูไม่สามารถเข้าถึงปัญหาที่แท้จริงของนักเรียน สอดคล้องกับผลการวิจัยของเทิดศักดิ์ ยะยอง (2562 : 118-119) ได้ทำการศึกษารื่อง การบริหารจัดการระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนของโรงเรียนบ้านดอยคำ อำเภอฮอด จังหวัดเชียงใหม่ โดยใช้กระบวนการบริหารงานวงจรคุณภาพของเดมมิง พบว่าในด้านการรู้จักนักเรียนเป็นรายบุคคล แบบเก็บข้อมูลในการเยี่ยมบ้านของนักเรียนไม่ตอบโจทย์ ไม่เอื้อต่อการเก็บและให้ข้อมูล คำถามที่ใช้เป็นแบบทั่วไปไม่สอดคล้องกับสภาพปัญหาและความต้องการของนักเรียน พื้นที่อยู่อาศัยของนักเรียนส่วนมากสูงชันและทุรกันดารทำให้การคมนาคมเดินทางไม่สะดวก ยากลำบากมาก และในช่วงเวลาฤดูฝนทำให้ไม่สามารถไปเยี่ยมบ้านนักเรียนให้ทันเวลาได้ ส่งผลให้เกิดปัญหาที่ไม่สามารถแก้ไขให้ทันเวลาได้ ด้านการคัดกรองนักเรียน พบว่าการขาดความร่วมมือจากครูและผู้ปกครองส่งผลให้ข้อมูลไม่ครบถ้วนหรือไม่แม่นยำ ข้อมูลที่ใช้ในการคัดกรองนักเรียนจึงอาจลำเอียงหรือไม่สะท้อนปัญหาที่แท้จริง นอกจากนี้ ปัญหาทางสังคมและวัฒนธรรม รวมถึงการสื่อสารที่ไม่เข้าใจกัน และการประสานงานที่ไม่ต่อเนื่องระหว่างครูกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ทำให้ข้อมูลไม่ถูกส่ง

ต่อครบถ้วน ส่งผลต่อประสิทธิภาพในการคัดกรองและดูแลนักเรียน ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของตุลาสิทธิ์ แดงงาม (2560 : 87) ได้ทำการศึกษาเรื่อง ปัญหาและแนวทางการพัฒนาระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนของ โรงเรียนหลวงพ่อบานคลองด่านอนุสรณ์สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 6 พบว่าในด้านการคัดกรองนักเรียน ครูที่ปรึกษาต้องดูแลนักเรียนจำนวนมาก ทำให้ไม่มีเวลาศึกษา วิเคราะห์ และบันทึก ข้อมูลการคัดกรอง รวมถึงจัดกิจกรรมป้องกันและติดตามผลได้อย่างมีประสิทธิภาพ อีกทั้งยังขาดความร่วมมือจากนักเรียนในการให้ข้อมูลและเข้าร่วมกิจกรรมโฮมรูม นอกจากนี้ ครูบางคนยังขาดความรู้และทักษะในการ วิเคราะห์ข้อมูลเพื่อส่งต่อและให้ข้อเสนอแนะตามระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียน ด้านการส่งเสริมนักเรียน พบว่า หลายครอบครัวขาดทรัพยากรและความรู้ในการสนับสนุนการศึกษา ส่งผลให้การมีส่วนร่วมของผู้ปกครองและ ชุมชนยังน้อย ครูและบุคลากรยังไม่ได้รับการฝึกอบรมที่เพียงพอในการใช้เทคโนโลยีเพื่อส่งเสริมการเรียนรู้ และขาดระบบประเมินผลและติดตามผลการดำเนินงานอย่างต่อเนื่อง โรงเรียนบางแห่งยังประสบปัญหาการ ขาดแคลนทรัพยากร ทำให้ไม่สามารถวางแผนหรือปรับกลยุทธ์ได้อย่างเหมาะสม และไม่ทราบจุดแข็งหรือจุดที่ ควรพัฒนาของนักเรียนอย่างชัดเจน ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของพิศมัย ถิ่นน้อย (2563 : 237) ที่ได้ทำ การวิจัยเรื่องการพัฒนาแบบการบริหารจัดการระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียน โดยการมีส่วนร่วมของชุมชน เพื่อเสริมสร้างทักษะชีวิตและความปลอดภัยของนักเรียน โรงเรียนวัดกำแพงแสน (สว่างวิทยาคาร) สำนักงาน เขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษานครปฐม เขต 1 พบว่าในด้านการส่งเสริมนักเรียน ครูไม่เพียงพอต่อการดูแล ช่วยเหลือนักเรียนเท่าที่ควร ประกอบกับการเป็นครูที่ปรึกษาและครูมีภาระงานที่นอกเหนือจากการสอน หนังสือ และภาระงานอื่นๆ ที่ได้รับมอบหมายจากกลุ่มบริหารงานต่างๆ ส่งผลให้ครูที่ปรึกษามีภาระงานมาก ขึ้นทำให้การส่งเสริมนักเรียนยังไม่สมบูรณ์เท่าที่ควร ด้านการป้องกันและแก้ปัญหา พบว่าการขาดบุคลากรที่มี ความเชี่ยวชาญ เครื่องมือที่เหมาะสม และงบประมาณเพียงพอ ส่งผลให้ไม่สามารถดำเนินงานได้อย่างเต็มที่ บุคลากรบางส่วนยังขาดความรู้และทักษะในการป้องกันและแก้ไขปัญหา ทำให้ไม่สามารถรับมือกับ สถานการณ์ได้อย่างเหมาะสม นอกจากนี้ ยังไม่มีการประเมินผลและติดตามความก้าวหน้าอย่างต่อเนื่อง จึงไม่ สามารถทราบประสิทธิภาพหรือจุดที่ต้องปรับปรุงได้อย่างชัดเจน ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของพิศมัย ถิ่น น้อย (2563 : 237) ที่ได้ทำการศึกษาเรื่องการพัฒนาแบบการบริหารจัดการระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียน โดยการมีส่วนร่วมของชุมชน เพื่อเสริมสร้างทักษะชีวิตและความปลอดภัยของนักเรียน โรงเรียนวัดกำแพงแสน (สว่างวิทยาคาร) สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา นครปฐม เขต 1 พบว่าในด้านการป้องกันและ แก้ปัญหา ครูไม่สามารถติดตามดูแลนักเรียนได้ อย่างทั่วถึง และยังขาดการมีส่วนร่วมภายในโรงเรียน ไม่มีการ บันทึกข้อมูลในด้านของพฤติกรรม นักเรียนขาดความเข้าใจ และปล่อยปละละเลยทำให้การดำเนินงานระบบ ดูแลช่วยเหลือนักเรียน ยังไม่ครบตามขั้นตอนและวัตถุประสงค์ของระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียน ด้านการส่งต่อ นักเรียน พบว่า โรงเรียนขาดทรัพยากรและการสนับสนุนที่จำเป็นในการดูแลนักเรียนที่ต้องการการส่งต่อ อีก

ทั้งยังไม่มีระบบติดตามผลหลังการส่งต่อ ทำให้ไม่สามารถประเมินประสิทธิภาพและความเหมาะสมของการช่วยเหลือได้อย่างแท้จริง การสื่อสารระหว่างโรงเรียน ผู้ปกครอง และหน่วยงานที่เกี่ยวข้องยังไม่ชัดเจน ส่งผลให้กระบวนการส่งต่อล่าช้าหรือขาดประสิทธิภาพ นอกจากนี้ ครูและบุคลากรทางการศึกษายังขาดความรู้และทักษะในการดำเนินการส่งต่อให้เหมาะสมกับความต้องการของนักเรียน ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของเทิดศักดิ์ ยะยอง (2562 : 90) ได้ทำการศึกษาเรื่อง การบริหารจัดการระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนของโรงเรียนบ้านดอยคำ อำเภอสอด จังหวัดเชียงใหม่ โดยใช้กระบวนการบริหารงานวงจรคุณภาพของเดมมิง พบว่าในด้านการส่งต่อนักเรียน กระบวนการส่งต่อนักเรียนยังขาดความชัดเจน โดยเฉพาะด้านการวางแผนและประสานงาน ซึ่งส่วนใหญ่ยังจำกัดอยู่เฉพาะภายในโรงเรียน ครูยังไม่เข้าใจแนวทางการส่งต่ออย่างเป็นระบบ และขาดการมีส่วนร่วมจากผู้ปกครอง ชุมชน และหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ทำให้การส่งต่อนักเรียนที่มีปัญหาไม่ครอบคลุมและไม่เกิดประสิทธิภาพ

3. แนวทางการพัฒนาการบริหารงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนยุคดิจิทัล กลุ่มโรงเรียนข้อมือเหล็ก สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาตาก เขต 2 สรุปผลแต่ละด้านเพื่ออภิปรายผลได้ดังนี้ ด้านการรู้จักนักเรียนเป็นรายบุคคล สถานศึกษาควรจัดประชุมชี้แจงเพื่อให้เกิดความรู้สร้างความตระหนักให้ผู้ปกครองเห็นความสำคัญและเข้าใจการดำเนินงานอย่างชัดเจนทั่วถึง ควรใช้กระบวนการ PDCA ในการดำเนินงานและนำผลไปพัฒนาต่อยอดความสำเร็จให้ดียิ่งขึ้นควรแจ้งนโยบายเป้าหมายการดำเนินงานให้กรรมการสถานศึกษาทราบและเข้าใจเพื่อให้การสนับสนุนร่วมมือปฏิบัติงาน ทั้งนี้ อาจเป็นเพราะการรู้จักนักเรียนเป็นรายบุคคลโรงเรียนจำเป็นต้องมีข้อมูลที่ถูกต้องสมบูรณ์ มีความเข้าใจในระบบการทำงานอย่างชัดเจน ต้องมีการใช้การบริหารด้วยวงจรคุณภาพจึงจะช่วยให้เกิดการมีส่วนร่วมอย่างมีประสิทธิภาพ สอดคล้องกับผลการวิจัยของภักดิ์สรดา เกตุสกุล (2565 : 72-74) ที่ทำการวิจัยเรื่อง การประเมินโครงการระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียน โรงเรียนอนุบาลนครศรีธรรมราช “ณ นครอุทิศ” สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษานครศรีธรรมราช เขต 1 ที่พบว่า แนวทางการดำเนินงานด้านการรู้จักนักเรียนเป็นรายบุคคล บุคลากรที่เกี่ยวข้องควรมีความรู้ความเข้าใจ เพื่อให้มีกระบวนการทำงานที่เป็นระบบ มีความชัดเจน มีการประสานงาน ความร่วมมือของผู้เกี่ยวข้องทุกฝ่ายทั้งในโรงเรียนและนอกโรงเรียน รวมทั้งวิธีการ กิจกรรม และเครื่องมือต่างๆ ที่ใช้ในการดูแลช่วยเหลือนักเรียน ด้านการคัดกรองนักเรียน ผู้บริหารสถานศึกษาควรเปิดโอกาสให้ครูร่วมกันวิพากษ์เกณฑ์การคัดกรองเพื่อสร้างความเข้าใจในเป้าหมาย แนวทางให้เกิดการปฏิบัติในทิศทางเดียวกันทั้งโรงเรียน ผู้บริหารสถานศึกษาควรประชุมชี้แจงให้ครูเข้าใจการดำเนินการคัดกรอง เปิดโอกาสให้ซักถาม เสนอความคิดและปัญหาที่พบจากการปฏิบัติงาน และผู้บริหารสถานศึกษาควรนำผลการใช้เกณฑ์การคัดกรองมาทบทวนเพื่อร่วมกันปรับปรุงให้ง่ายและสะดวกต่อการใช้ปฏิบัติงาน ทั้งนี้ อาจเป็นเพราะมีการทบทวนการใช้เกณฑ์การคัดกรอง เพื่อแนวทางการปฏิบัติให้เป็นไปในทิศทางเดียวกัน มีการ

ประสานการทำงานร่วมกันของทีมงาน มีการซักถามปัญหาที่เกิดขึ้นและให้คำแนะนำเพื่อให้เกิดการปฏิบัติที่ถูกต้อง สอดคล้องกับผลการวิจัยของนัฐพล หัสณี (2565 : 79-84) ที่ทำการวิจัยเรื่อง การบริหารระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนของโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาภูเก็ต ที่พบว่า แนวทางการพัฒนาด้านการคัดกรองนักเรียน โรงเรียนควรมีความชัดเจนในการดำเนินการออกคำสั่งการประชุมชี้แจงสร้างความเข้าใจในแนวทางการคัดกรองนักเรียนแก่ครูที่ปรึกษา ผู้ปกครองและนักเรียน มีการสร้างเกณฑ์การคัดกรองนักเรียนให้เหมือนกันทั้งโรงเรียน มีการบันทึกผลทั้งระดับชั้นเรียนและระดับโรงเรียน และต้องกำกับติดตามการประเมินผลการดำเนินงานอย่างต่อเนื่อง ด้านการส่งเสริมนักเรียน ผู้บริหารสถานศึกษาควรมีการดำเนินการส่งเสริมและพัฒนาให้นักเรียนตามกระบวนการบริหารวงจรคุณภาพ PDCA ผู้บริหารสถานศึกษาควรมีการปรับโครงสร้างการบริหารแบบมีส่วนร่วมของครูทุกคน มอบหมาย กระจายความรับผิดชอบและให้อิสระตามความรู้ความสามารถ และผู้บริหารสถานศึกษาควรมีการพัฒนาครูให้มีความรู้ทักษะเพื่อกระตุ้นให้เกิดแรงบันดาลใจจัดกิจกรรมให้มีความหลากหลายสนองความสนใจของนักเรียน ทั้งนี้อาจเป็นเพราะการจัดกิจกรรมส่งเสริมนักเรียนมีแนวทางวิธีการที่หลากหลาย ต้องมีการปรับโครงสร้างการบริหารแบบมีส่วนร่วมเพื่อเปิดโอกาสให้ครู ผู้ปกครองนักเรียน รวมทั้งคณะกรรมการสถานศึกษาและชุมชนได้ร่วมรับผิดชอบการจัดกิจกรรมต่างๆ สอดคล้องกับผลการวิจัยของอรรถพล สุนทรพงศ์ (2565 : 229-230) ที่ทำการวิจัยเรื่อง ปัจจัยคัดสรรที่ส่งผลต่อการดำเนินงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนในโรงเรียน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาสกลนคร ที่พบว่า แนวทางการพัฒนาด้านการส่งเสริมนักเรียน ควรมีการใช้หลักการบริหารงานอย่างมีส่วนร่วม และการใช้วงจรคุณภาพ PDCA ในการบริหารงาน และควรมีการสร้าง ความเข้าใจอันดี และความสัมพันธ์ที่ดี ระหว่างโรงเรียน ผู้ปกครองและชุมชน ด้านการป้องกันและแก้ไข ปัญหา ผู้บริหารสถานศึกษาควรส่งเสริมให้ครูและผู้ปกครองร่วมปฏิบัติกิจกรรมตามมาตรการป้องกันและแก้ไขปัญหานักเรียน ผู้บริหารสถานศึกษาควรมีการสร้างเครือข่ายการสื่อสารออนไลน์ผ่านเทคโนโลยีระหว่างโรงเรียนกับผู้ปกครอง ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่าระบบข้อมูลสารสนเทศการสื่อสารในปัจจุบันมีความก้าวหน้า โรงเรียนจึงจำเป็นต้องมีข้อมูลที่สามารถใช้ติดต่อกับผู้ปกครองและหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เพื่อการติดต่อที่สะดวกรวดเร็วสอดคล้องกับผลการวิจัยของทองหล่อ วงษ์อินทร์และคณะ (2565 : 228-230) ที่ทำการวิจัยเรื่อง การดำเนินงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนโรงเรียนธัญบุรี สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาเขต 4 ที่พบว่า แนวทางการพัฒนาด้านการป้องกันและแก้ไขปัญหา ควรให้มีการประสานขอความร่วมมือจากเครือข่ายและหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ด้านการส่งต่อนักเรียน ผู้บริหารสถานศึกษาควรมีฐานข้อมูลช่องทางประสานกับหน่วยงาน องค์กรที่เกี่ยวข้องเพื่อการส่งต่อภายนอกให้ทันท่วงทีพร้อมทำหลักฐานรายงานการส่งต่อ ผู้บริหารสถานศึกษาและครูที่รับผิดชอบควรร่วมกันรับรู้ใส่ใจติดตามข้อมูลการส่งต่อภายในอย่างรวดเร็วพร้อมจัดทำหลักฐานที่ชัดเจน สถานศึกษาควรมีระบบการติดตามการส่งต่อทั้งภายในและภายนอกโดย

ใช้ Application ที่โรงเรียนออกแบบเป็นของตนเอง และผู้เกี่ยวข้องควรมีการติดตามผลการส่งต่อสม่ำเสมอ เพื่อป้องกันการเกิดพฤติกรรมเดิมนักเรียนอีก ทั้งนี้อาจเป็นเพราะการส่งต่อนักเรียนมีความจำเป็นต้องมีการสื่อสาร สร้างความเข้าใจซึ่งกันและกันเนื่องจากผลการคัดกรองและการแก้ไขปัญหามา เพื่อให้เกิดหารยอมรับผลการปฏิบัติในโรงเรียนต่อนักเรียนกับผู้ปกครอง การมีช่องทางการติดต่อที่รวดเร็วจะช่วยลดปัญหาความเข้าใจที่คลาดเคลื่อน นอกจากนี้การติดต่อทั้งภายในและภายนอกผ่านทางช่องทาง Application ยังประหยัดสะดวกและรวดเร็ว สอดคล้องกับผลการวิจัยของใหม่ พลเพชร (2566 : 82-90) ที่ทำการวิจัยเรื่องการดำเนินงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนในสถานศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาพัทลุงเขต ที่พบว่า แนวทางการพัฒนาด้านการส่งต่อนักเรียน สถานศึกษาควรมีการกำหนดแผนงานที่มีแนวทางการปฏิบัติที่ชัดเจนและมีการสร้างเครือข่ายที่หลากหลายเพื่อการส่งต่อทั้งภายในและภายนอก รวมทั้งกำหนดรูปแบบการสื่อสารกับผู้ปกครองเพื่อติดตาม ประเมินผลการส่งต่อให้มีประสิทธิภาพและเกิดการยอมรับ

6. ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะสำหรับการนำผลการวิจัยไปใช้

1. ข้อเสนอแนะระดับนโยบาย

1.1 สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา ควรนำผลการวิจัยนี้ไปสู่นโยบายการขับเคลื่อนให้เป็นนโยบาย การพัฒนาการบริหารงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนของเขตพื้นที่การศึกษา เพื่อผลการปฏิบัติจะทำให้เกิด การยกระดับคุณภาพงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนของสถานศึกษาให้มีประสิทธิภาพและประสิทธิผล

1.2 สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา ควรนำผลการวิจัยนี้ไปสู่นโยบายการขับเคลื่อนผู้บริหาร สถานศึกษาในสังกัดเพื่อให้ผู้บริหารสถานศึกษาเกิดความเข้าใจในการส่งเสริมสนับสนุน มีการพัฒนาในงาน ระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนของสถานศึกษาให้มีประสิทธิภาพและประสิทธิผลยิ่งขึ้น

2. ข้อเสนอแนะระดับองค์กร

2.1 สถานศึกษา ควรนำผลการวิจัยนี้มาเป็นแนวทางในการวิเคราะห์สภาพและปัญหาในการ บริหารงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนของสถานศึกษา เพื่อให้ทราบจุดแข็ง จุดอ่อน ปัญหาและอุปสรรค ซึ่ง จะเป็นประโยชน์ในการนำไปพัฒนาการบริหารงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนของสถานศึกษาต่อไป

2.1 สถานศึกษา ควรนำผลการวิจัยนี้มาจัดทำแผนกลยุทธ์ของสถานศึกษาและกำหนดเป็นกลยุทธ์ ของสถานศึกษาในการจัดทำโครงการกิจกรรมเพื่อพัฒนาการบริหารงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนของ สถานศึกษาให้มีประสิทธิภาพ

3. ข้อเสนอแนะระดับบุคคล

3.1 คณะกรรมการสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน ควรนำผลการวิจัยนี้มาเป็นแนวทางในการส่งเสริมสนับสนุนการบริหารงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนของสถานศึกษา เพื่อให้เกิดการพัฒนาการบริหารงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนของสถานศึกษาและเป็นประโยชน์ต่อสถานศึกษาและงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียน

3.2 ผู้บริหารสถานศึกษา ควรศึกษาและทำความเข้าใจเกี่ยวกับแนวทางการพัฒนาการบริหารงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียน โดยนำไปประยุกต์ใช้ในสถานศึกษา เพื่อนำผลที่ได้มาปรับปรุงให้มีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น และสอดคล้องกับบริบทของสถานศึกษา

3.2 ครูและบุคลากรทางการศึกษา ควรศึกษาและทำความเข้าใจแนวทางการบริหารงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียน มีการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ระหว่างครูและบุคลากรทางการศึกษา เพื่อให้มีการเรียนรู้สิ่งใหม่และมีแนวทางในการปฏิบัติงานที่ดี และพัฒนาสถานศึกษาอย่างต่อเนื่อง

ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการวิจัยเรื่อง การพัฒนาการบริหารงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนยุคดิจิทัล ด้านการรู้จักนักเรียนเป็นรายบุคคล สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา/มัธยมศึกษา
2. ควรมีการวิจัยเรื่อง การพัฒนาการบริหารงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนยุคดิจิทัล ด้านการคัดกรองนักเรียน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา/มัธยมศึกษา
3. ควรมีการวิจัยเรื่อง การพัฒนาการบริหารงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนยุคดิจิทัล ด้านการส่งเสริมนักเรียน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา/มัธยมศึกษา
4. ควรมีการวิจัยเรื่อง การพัฒนาการบริหารงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนยุคดิจิทัล ด้านการป้องกันและแก้ไขปัญหา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา/มัธยมศึกษา
5. ควรมีการวิจัยเรื่อง การพัฒนาการบริหารงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนยุคดิจิทัล ด้านการส่งต่อนักเรียน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา/มัธยมศึกษา

เอกสารอ้างอิง

- กระทรวงศึกษาธิการ. (2562). พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2562. กระทรวงศึกษาธิการ.
- ชนกมณัฐ แสงสี, & ทินกฤตพัชร รุ่งเมือง. (2564). แนวทางการพัฒนางานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนของโรงเรียน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา นนทบุรีและพระนครศรีอยุธยา. วารสาร มจร พุทธปัญญาปริทรรศน์, 6(3), 12.
- ดุราสิทธิ์ แดงงาม. (2560). ปัญหาและแนวทางการพัฒนาระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนของโรงเรียนหลวงพ่อบานคลองด่านอนุสรณ์ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 6 (วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยบูรพา.

- ทองหล่อ วงษ์อินทร์, ปรียาพร วงศ์อนุตรโรจน, & อธิพงษ์ เพชรสุทธิ. (2565). การดำเนินงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนโรงเรียนธัญบุรี สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 4. *วารสารมหาจุฬานาครธรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยปทุมธานี*, 9(3), 221–239.
- เทิดศักดิ์ ยะยอง. (2562). การบริหารจัดการระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนของโรงเรียนบ้านลอยจำ อำเภอสอด จังหวัดเชียงใหม่ โดยใช้กระบวนการบริหารงานวงจรคุณภาพของเดมมิง (วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์ มหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่.
- นัฏพันธ์ ดิศจริญญา. (2565). ระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียน Student support system. *Journal of Modern Learning Development*, 7(3), 321–335. <https://so06.tci-thaijo.org/index.php/jomld/article/view/254665>
- นัฐพล หัสณี. (2565). การบริหารระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนของโรงเรียนขยายโอกาส สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา (วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยหาดใหญ่.
- พิศมัย ถิ่นน้อย. (2563). การพัฒนารูปแบบการบริหารจัดการระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียนโดยการมีส่วนร่วมของชุมชน เพื่อเสริมสร้างทักษะชีวิตและความปลอดภัยของนักเรียน โรงเรียนวัดกำแพงแสน (สว่งวิทยาการ) สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา นครปฐม เขต 1. สำนักงาน ก.ค.ศ. <https://research.otepec.go.th/files/bl8d3jmf.pdf>
- ลภัสรดา เกตุสกุล. (2565). การประเมินโครงการระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียน โรงเรียนอนุบาล นครศรีธรรมราช “ณ นครอุทิศ” สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา นครศรีธรรมราช เขต 1 (วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยราชภัฏนครศรีธรรมราช.
- สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาตาก เขต 2. (2567). ผลการดำเนินงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียน กลุ่มโรงเรียนข้อมือเหล็ก สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาตาก เขต 2. กลุ่มนโยบาย และแผน สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาตาก เขต 2 จังหวัดตาก.
- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน. (2563). *แนวทางการดำเนินงานระบบการดูแลช่วยเหลือ นักเรียนในสถานศึกษา*. สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา.
- ใหม่ พลเพชร. (2566). *แนวทางการพัฒนาการดำเนินงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนในสถานศึกษา* สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาพัทลุง (วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยหาดใหญ่.
- อรรถพล สุนทรพงศ์. (2565). *ปัจจัยคัดสรรที่ส่งต่อการดำเนินงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนในโรงเรียน* สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาสกลนคร (วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร.